

Men hvad er der saa sket i de 2½ Aar, da vi havde en socialdemokratisk Regering? Ja, saa vidt jeg kan se, er der ikke sket andet, hvad dette Spørgsmaal angaar, end at der er nedsat to Kommissioner eller Udvalg, hvad man nu vil kalde det, et snævrere Udvalg, bestaaende af Embedsmænd, Læger og Direktørerne i Ministeriet, og en Kommission, der havde med Administrationen af Statens øvrige Ejendomme at gøre. Det er det, der er sket i de 2½ Aar.

Da jeg tiltraadte som Forsvarsminister nu i 1926, var Sagen altsaa i en Kommission, en Kommission, som det ærede Medlem Hr. Hauge var Formand for i længere Tid, og som senere nuværende Indenrigsminister Kragh blev Formand for, og jeg maatte naturligvis, naar Sagen nu en Gang var kommet i denne Kommission, vente, indtil Kommissionen havde afgivet sin Betænkning. Det skete meget sent paa Samlingen sidste Aar. Jeg havde ventet den i længere Tid, og øjeblikkelig, da Kommissionens Betænkning var kommet mig i Hænde — jeg forsikrer, at det var med 24 Timers Varsel — gik jeg paa ny til Finansudvalget for at se, om det var muligt at realisere en Plan, hvorved Garnisonssygehuset skulde tages i Brug og være et Fælleshospital for Hæren og Flaaden.

Man mente fra Finansudvalgets og fra Partiernes Side ikke, at man saa hurtigt kunde tage Stilling til det Spørgsmaal. Jeg vil indrømme, at det var meget sent paa Samlingen, jeg kom i Finansudvalget med det, men det var ikke min Skyld; jeg gik, som sagt, øjeblikkeligt efter at jeg havde modtaget Kommissionens Betænkning, til Finansudvalget for at spørge, om det dog ikke vilde være med til, at man nu hurtigst muligt kunde faa den Sag endeligt afgjort. Jeg syntes nemlig, det kunde være nok, at man her havde set fra det ene Aar til det andetstore Værdier, mange Millioner Kroner, udgivet til Opførelse af dette Sygehus, uden at det blev anvendt til noget som helst. Det kostede Staten mange Tusinde Kroner hvert Aar til Opvarmning og til de Folk, der skulde gaa derude for at føre Tilsyn med Bygningen.

Man vil altsaa se — og det vil jeg opfordre det ærede Medlem Fru Elna Munch til at lægge Mærke til —, at Kritikken kan ikke rettes imod mig, fordi jeg har Lov til at hævde, at jeg har gjort alt, hvad der har staaet i min Magt, ikke forsømt et eneste Øjeblik, for at dette nye Sygehus hurtigst muligt kunde blive taget i Brug. Det ærede Medlem maa derfor henvende sig til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, som sidder

lige foran hende; han maa svare for det, der er sket i de 2½ Aar, han sad som socialdemokratisk Forsvarsminister. Der blev nedsat to Kommissioner, det var det hele, der skete, og det var dog et Ministerium, som det ærede Medlem Fru Elna Munch støttede her i Rigsdagen, i alt Fald i længere Tid, det bristede jo til sidst, det ved vi alle. Derhen maa det ærede Medlem altsaa rette sin Kritik.

Nu synes jeg, det ærede Medlem var lovlig rask i sine Slutninger, lovlig letsindig i sine Udtalelser. Hun kom nemlig med en flot Bemærkning om, at nu var det jo afgjort, at Militæret ikke havde Brug for dette Hospital. Hvem har afgjort det, maa jeg spørge? Naar vi holder os til den Kommission, som har afgivet Betænkning, altsaa den Kommission, jeg for et Øjeblik siden omtalte, kommer den til det stik modsatte Resultat. Er det ærede Medlem Fru Elna Munch ikke vidende herom?

Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg lige oplæse, hvad man slutter med at udtale fra denne Kommissions Side. Den kommer med en længere Udvikling og flere statistiske Oplysninger og slutter saa sin Betænkning med at udtale: „Under Henviisning til det foran udviklede stiller Udvalget Forslag om, at det nye Garnisonssygehus paa Nørre Fælled benyttes til Hærens og Flaadens Patienter, og at der opføres de nødvendige Nybygninger for Rigshospitalet paa det rektangulære Areal bag Rigshospitalet.“

Jeg vil dog opfordre det ærede Medlem Fru Elna Munch til at studere dette Aktstykke, denne lille Betænkning, hvor, som sagt, Slutresultatet er blevet, at man fra Kommissionens Side anbefaler — og det var det, jeg gik til Finansudvalget med i sidste Samling —, at det skulde være et Fælleshospital for Hær og Flaade, saa at man kunde frigøre Marinehospitalet og det gamle Rigersgades Sygehus.

Jeg kan oplyse, at der er udarbejdet et Lovforslag, som det er min Mening at forelægge inden ret længe. Vi faar da Lejlighed til at diskutere hele dette Spørgsmaal. Jeg har ingen Forkærlighed hverken for det nye Garnisonssygehus eller for Marinehospitalet. Det, jeg ønsker, er, at man kan faa den mest praktiske Ordning, hvorved der kan gennemføres den størst mulige Økonomi. Og dér har jeg hidtil ment — det var derfor, jeg gik til Finansudvalget i sidste Rigsdagssamling —, at man skulde have det hele koncentreret, saaledes at der kun blev eet militært Sygehus i København, naar vi samlede det hele ude paa det nye